

Nick Ervinck, complexe creaties om de complexiteit van de wereld te begrijpen

Nick Ervinck is net veertig geworden, maar af te leiden uit de omvang van zijn oeuvre lijkt het alsof hij er al een heel leven heeft opzitten. Immer ambitieus, een bruisend vat vol ideeën, een groot technisch kunnen, en dat alles gekoppeld aan een West-Vlaamse ondernemersgeest: het blijkt een ongeziene succesformule.

Wie Nick Ervinck voor het eerst ontmoet, en kennismaakt met deze gedreven spraakwaterval, zou nooit kunnen vermoeden dat hier ooit een erg timide jongeman in schuilde. Dat veranderde toen hij 3D en Multimedia (en daarna Mixed Media) ging studeren aan het KASK in Gent: wekelijks moest elke student zijn projecten voorstellen én de creaties van de medestudenten becommentariëren. "Dat heeft me mondig gemaakt, en dat helpt me nog steeds als ik ergens een project moet gaan presenteren of een lezing moet geven." Op die academie kwam hij onder de vleugels van Danny Matthys, conceptueel kunstenaar en pionier in de foto- en videokunst, die hem als geen ander zijn artistieke oog leerde ontwikkelen en sterk geloofde in zijn kunnen. Hoewel Ervinck zichzelf nu beschouwt als een rasechte beeldhouwer, is hij op dat vlak autodidact. Zijn docenten geloofden er ook niet in dat het ambachtelijke verhaal te combineren was met het digitale.

En precies dat werd zijn drijfkracht, zich te begeven op het snijpunt tussen de fysieke en de virtuele wereld, tussen sci-fi, gaming, virtual reality, 3D-printing en een grote voorliefde voor de natuur, historische objecten en oude culturen. Getuige hiervan zijn installatie *NHIECNKREYRMVOIONRCEK*, een hommage aan Henry Moore die wij lezen als een archeologie van verleden, heden en toekomst. Het is een rariteitenkabinet waarin zijn compulsieve verzamelwoede vorm krijgt, met zijn uitzonderlijk grote collectie boeken over Henry Moore, naturalia allerhande, eigen kunstwerken en kostbare objecten uit zijn kindertijd. In de wereld van Nick Ervinck kan een eeuwenoud fossiel prima dialogeren met een knalgele raceauto en een kleine 3D-sculptuur. Het zorgt voor een hybride oeuvre dat hem uniek maakt, en ondanks de diversiteit in de gehanteerde media, zeer samenhangend is.

Negatieve ruimte

Die fascinatie voor de modernistische Britse beeldhouwer Henry Moore draagt hij in zijn rugzak mee. Nog geen honderd jaar kent de beeldhouwkunst blijkbaar het werken met 'negatieve ruimte', wat Moore zo typeert, maar bijvoorbeeld ook Barbara Hepworth. Het gaat om de holttes en doorkijkjes, die evenveel de sculpturale ruimte bepalen als wat wel zichtbaar en tastbaar is. Met die onzichtbare ruimte weet Nick Ervinck virtuoos om te gaan, rond elk van zijn werken lijkt een dynamische wervelwind te tolleren die de sculpturen adem inblaast, ze tot leven blaast.

Naast Moore figureren andere grootmeesters in zijn boekenkast, zoals Tony Cragg, Frank Stella en Anish Kapoor. Maar evengoed de werken van Yuval Noah Harari en andere recente boeken over futurologie. Hij slurpt als een intellectuele veelvraat informatie op, die dan bewust en onbewust weer gekanaliseerd wordt in zijn sculpturen. Zijn vinger steeds aan de pols, gebiologeerd door de evolutie van de planeet en de maatschappij: "Volgens mij is de enige logische volgende stap die naar de cyborg, de mens-machine. De technologische evolutie heeft de natuurlijke evolutie ingehaald. De theorie van Darwin wordt nu

overgenomen door de technologie, die we kunnen inzetten om een stap verder te komen, zoals we nu al doen met de smartphone, pacemaker en hoorapparaat.”

Of hij dan geen kritiek heeft op de razendsnelle technologische ontwikkeling? “Toch wel, daarom hebben sommige van mijn werken ook een zichtbare schaduwkant, donkerzwart dat het goudgeel countert. Goed en kwaad, hemel en hel, ze zijn innig verweven. Zie ook mijn ‘aardbeisculpturen’ met hun lieflijke kleuren, die je tegelijk kunt zien als agressieve monsters. Welke uitdagingen staan ons te wachten als we bijvoorbeeld onsterfelijk zouden kunnen worden? Over dergelijke zaken reflecteer ik heel graag. Mijn werk zie ik als het creëren van een complexe wereld, om de complexiteit van de wereld te begrijpen.”

Ambitie en dromen

Zo’n uiterst complex werk is *AGRIEBORZ* uit 2009-2010, een anatomische tekening van een mensenhoofd waar hij twee jaar aan werkte, maar waarvoor hij toentertijd nog niet de middelen had om het ook in 3D uit te voeren. Sindsdien is zijn technisch kunnen en ook zijn team uitgebreid, waardoor hij in staat is steeds ingenieuzere creaties te leveren. Vijf mensen ondersteunen hem nu, en dat is nodig, want grote sculpturen kunnen al snel tot 2500 atelieruren in beslag nemen. Maar de honger blijft: naar nog meer werken maken, grotere shows creëren, internationaal meer terrein veroveren.

De eerste geslaagde stappen hiervoor zijn alvast gezet. Net rondde hij een solotentoonstelling af in Finland, waar meer dan 75.000 bezoekers op afkwamen. Hij toonde vijftig werken in het twaalfde-eeuwse Häme Castle – het was de eerste keer dat er hedendaagse kunst werd gepresenteerd, een toetssteen voor de toekomst van deze plek. “Voor mij een ultieme gelegenheid om een consistent overzicht van mijn oeuvre te tonen, in dialoog met dit indrukwekkende historische decor. De cyborgs namen het kasteel over en knipoogden naar de harnessen en ander kostbaar erfgoed. Dat zijn mijn geliefkoosde biotopen, waar mijn werk een gesprek kan aangaan met het verleden, zoals ik ook al deed in het kasteel van Beauvoorde, in het kasteel van Hingene en in het Gallo-Romeins museum in Tongeren.”

Complex narratief

Zoals voor elke kunstenaar was de coronaperiode erg uitdagend. Nick Ervinck miste de dialoog met het publiek, de adrenalinestoot die gepaard gaat met het openen van een tentoonstelling. “Het was een tijd om te reflecteren, om aan introspectie en evaluatie te doen, maar ook om op zoek te gaan naar nieuwe formules. Die vond ik onder meer met *K.E.R.K.*, een publiek-private samenwerking met de gemeente Middelkerke, waarbij ik de kerk van Sint-Pieters-Kapelle mag invullen als cultuurtempel. De voorbije tijd toonde ik er mijn eigen werk, in combinatie met mijn bescheiden kunstverzameling, maar ik droom van andere manieren om er kunst in de kijker te zetten. Ik denk aan lezingen, *walking dinners*, podiumkunsten, maar ook coaching voor jonge kunstenaars, waar erg veel nood aan is. Dit was een gedurfd project, maar dat houdt mij zelden tegen (lacht). Soms moet je durven te springen – soms land ik goed, soms land ik fout. Dat hoort erbij.”

Nog zo’n project waar behoorlijk wat lef voor nodig was, is *MUSEION*. Aangezien door corona live bezoeken vaak onmogelijk waren, creëerden vele kunstenaars en galleries virtuele expo’s. Ervinck zou Ervinck niet zijn als hij het niet groter zag, en koos maar meteen voor een overzicht van zijn hele oeuvre. Zeshonderd werken, waarvan driehonderd eigen

creaties, sieren deze virtuele plek die je via zijn website kunt bezoeken en die erg waarheidsgetrouw en toegankelijk is. *Le Penseur* van Rodin en de *David* van Michelangelo werden zij aan zij gezet met zijn eigen creaties, geschraagd door vondsten uit de natuur. "Why not?", oppert de kunstenaar. "Sommigen zullen het misschien pretentius vinden, ik vind dat spanningsveld gewoon razend interessant."

De volgende stap? Dit virtuele project vertalen naar een boek. "Een hele uitdaging, maar daar hou ik van", zegt Ervinck. "Daarnaast werk ik nog aan twee andere boeken die een overzicht moeten bieden van mijn oeuvre." Het moge duidelijk zijn: routine en sleur zullen hier nooit voet aan de grond krijgen. Ook op het programma: sculpturen in brons en marmer. "Niet evident", legt de kunstenaar uit, "aangezien dit behoorlijk duur is en minder manipuleerbaar. Maar het voegt een interessante extra laag toe aan mijn werk. Waar men nu soms linken legt, door de felgekleurde uitvoering in polyester, naar speelgoed en design, zal door deze klassieke materialen een heel andere kijk ontstaan op de vormtaal en het verhaal van mijn werken."

De ambitie van Nick Ervinck is onuitputtelijk, zijn goesting naar het grenzeloos ontginnen van de beeldhouwkunst ook. Zijn praktijk reikt veel verder dan solitaire sculpturen die op zich staan, maar rijgt een rijk verhaal aan elkaar, waarin vele lagen en tijdslijnen door elkaar worden geweven, en projecten als *K.E.R.K.* en *MUSEION* kunnen gezien worden als totaalkunstwerken an sich. Het majestueuze en het minuscule, het mannelijke en het vrouwelijke, het bolle en het holle, popcultuur en (kunst)geschiedenis, ze vermeien zich in het werk van Nick Ervinck lustig met elkaar. Een multiversum waar je eindeloos van kunt blijven snoepen, een complex narratief dat zich niet zomaar gewillig in woorden laat vertalen. En gelukkig maar.